

CARRIÈRESWITCH

Een opmerkelijke wissel van de wacht: Wladimir Geels volgt in november 2013 Jan Philipsen, bandlid van het eerste uur, op als bassist van Rowwen Hèze. Ruim een jaar later spreken we beiden over respectievelijk zijn eerste jaar met en zijn eerste jaar zonder Rowwen Hèze.

door Jan Cuijpers foto's Mijntje Wismans

NOORD-LIMBURG Wladimir Geels zingt de koortjes mee, maar aan dialect spreken waagt hij zich niet

‘Met deze band ben je dag en nacht bezig’

Wladimir Geels (45) speelde bij bekende Belgische bands als Noordkaap en Triggerfinger. Behalve actief muzikant is hij ook nog docent aan de Pop en Rock Academie in Hasselt.

De bassist van Rowwen Hèze zit bijna elke dag in het repetitiehok van de band. „Dat was vroeger van de Heideroosjes. Toen die stopten, heeft Rowwen Hèze het overgenomen. Ze hebben dan ook dezelfde initialen, alleen andersom”, doelt Wladimir Geels op de letters H en R in beide bandnamen. „We hebben het samen opgeknapt. De Heideroosjes-uitstraling veranderd in die van Rowwen Hèze; andere kleuren, andere dingen aan de muur. Was ook goed voor de teambuilding”, vertelt het nieuwe lid van de bijna 30-jarige band. Dat hij de opvolger van Jan Philipsen is geworden, berust niet helemaal op toeval horen we. „In Zuid-Limburg was mijn naam als bassist wel bekend, maar verder naar het noorden blijkt het minder. De Zuid-Limburgers in het muziekproject All Stars hebben mijn naam laten vallen bij Tren van Enkevort, die daar musical director was. Hij belde me twee dagen voor de

tv-registratie op. Er waren geen repetities meer. Tren stuurde me de mp3'tjes van de nummers en ik heb ze thuis uitgezocht. Jack Poels speelde toen ook mee.” En is de rest geschiedenis? „Nou, het is blijbaar blijven hangen bij die twee. Ongeveer een jaar later belden ze voor ‘een projectje’, zoals Tren het noemde. Dat ging om de muziek voor de film *Hemel op Aarde*. Ik met de mannen mee naar Brussel om op te nemen. Het klikte van alle kanten. Kortom, op de valreep heb ik aan de audities meegegaan. Maar weet je, het spelen geloofde ik wel. Ik vond de vraag ‘hoe zit het op het menselijke vlak, hoe zit het in de groep’ veel belangrijker”, vertelt de bassist. Wladimir Geels had het wel gezien in Sitard, waar hij op dat moment woonde. „Mijn dochter ging uit huis. Ik wilde naar Hasselt... of Antwerpen. Van muziek kun je in Nederlands-Limburg moeilijk leven, dacht ik. In België kun je als muzikant makkelijker rondkomen. Precies op dat moment meldde Rowwen Hèze zich. Ik ben inmiddels ingetrokken bij mijn vriendin, die in Blerick woont. Nog geen kwartiertje rijden vanaf hier.” Over rijden gesproken, naar Hasselt is toch een flink stuk? „Ach, in een uitrijtje heb ik er. Toevallig heb ik onlangs mijn werktijd voor een jaar lang teruggebracht van 50 naar 35 procent. We kregen veel onverwachte projecten. Er was best veel aandacht van tv en radio en we draaiden drie verschillende tournees. Het hield

niet op en omdat Rowwen Hèze volgde jaar 30 jaar bestaat, zal 2015 zeker een druk jaar worden. School kun je plannen, maar Rowwen Hèze kun je niet loslaten. Daar ben je dag en nacht mee bezig. Soms kan ik niet slapen, omdat ik iets in mijn hoofd heb dat er nog uit moet komen.” Geels vertelt dat hij hard heeft moeten werken om het oude repertoire met voor hem nieuwe nummers er in te stampen. „Het is een poging, hè. Dat betekent dat er geen partijen zijn uitgeschreven; ik moest alles uit mijn hoofd leren. Verschillende concerten overlappen elkaar. En bij al die concerten zitten wel een paar andere liedjes. Toen ik voor de eerste keer aan de band werd voorgesteld, bakstage bij een concert in Sitard, heb ik meteen een uur met Jan staan praten. Als bassisten onder elkaar. En hij is

daarna ook best wel vaak komen kijken. En, hoewel ik sommige baspartijen heb aangepast, speel ik zijn baslijnen met plezier. Ik probeer iets in stand te houden waaraan hij heeft meegewerkt.” Hij en Rowwen Hèze-drummer Martin Romgen oefenen regelmatig samen. „Die loopt hier wel eens binnen als-ie bijvoorbeeld niet een vergadering heeft gehad en dan ontstaat zo'n oefensessie spontaan. Maar meestal samen en het klikt goed tussen ons. Dus we doen het ook voor de gezelligheid”, lacht Geels. „Die hebben Geels' sociale leven heeft zich voor een groot deel verplaatst naar America. „Ik ga regelmatig mee 'op café'. Daar stelde iedereen zich aan me voor. En alles gaat gewoon in het dialect. Ik moest meteen koortjes meezingen. Dat gaat, met wat spoedlessen van mijn kompanen, nog net, maar aan spreken was ik me niet.” Horen we de liedde voor funk en soul van Geels ook terug in de muziek van Los Limbos? „De andere leden van de band zeggen wel dat ik invloed heb op hun muziek. Dat is misschien ook wel logisch. Als je een vaste waarde wegpackt, verandert de balans. Wij houden allemaal van Ry Goudier en Los Lobos. Die hebben ook verschillende stijlen gespeeld. In Polen, Duitsland, Argentinië en de Balkan spelen ze ook een soort texmex, maar toch is Rowwen Hèze er in geslaagd een eigen, herkenbare sound te ontwikkelen.”

“ De anderen zeggen dat ik invloed heb op de muziek. De balans verandert als je een vaste waarde wegpackt.

Bassist Wladimir Geels

Eén jaar zonder / met Rowwen Hèze

SCHRIJVER Jan Philipsen draagt de trots op zijn Limburgse roots uit

‘Net als Rowwen Hèze, een man uit de Peel’

Jan Philipsen werd vorig jaar vijftig. „Een ideale leeftijd om je leven nog eens om te gooien”, vertelt de voormalig bassist van Rowwen Hèze. „Mijn hoofdbezigheid is nu schrijven.”

Hij komt tot het besef dat Rowwen Hèze meer is dan muziek na afloop van een concert zo'n vijftien jaar geleden in Paradiso. „Ik kwam in gesprek met een Limburgse studente. Zij had mede-studenten meegenomen om te laten zien waar ze vandaan kwam, wat haar identiteit was. Toen wist ik dat er meer dingen in Rowwen Hèze zitten die mensen boeien dan alleen muziek. Ze ontlenen er bijvoorbeeld een soort trots op hun afkomst aan.” Jan Philipsen twijfelde aanvankelijk over zijn medewerking aan dit interview („Ik wil niet over het verleden, maar over de toekomst praten”), maar blijkt desondanks een makkelijke spreker. In de ruime keuken van zijn eigenhandig verbouwde boerderij praat de inwoner van Kronenberg over zijn schrijverschap. „Er zijn schrijvers die wachten op die ene ingeving. Ik niet, ik schrijf iedere morgen van acht tot twaalf. Soms maar één alinea.” Hij werkt aan een roman

rond de persoon Christiaan Hesen, Rowwen Hèze, naar wie de band vernoemd is. „In de eerste weken na de oprichting van de band in 1985 introduceerde ik onze bandnaam bij mijn vader. Die vertelde me toen dat hij als jongetje van een jaar of zeven bij een wandeling met m'n opa Christiaan Hesen kort heeft ontmoet. Zo kreeg ik tien jaar geleden het idee een boek over de Amerikaanse kluzenaar te laten schrijven. Ik vertelde dat links en rechts tegen vrienden. Die zeiden tegen mij ‘we zien steeds je ogen glinsteren als je erover vertelt. Waarom ga je het niet zelf schrijven?’ Financieel kan ik wat wagen. Ik ben niet getrouwd. Ik heb een redigeerster in de arm genomen en ben nu het verhaal aan het aankleden.” Philipsen wil de mensen op een andere manier naar de mythische dorpsfiguur laten kijken. „Er wordt bijvoorbeeld verteld dat hij zijn broek ophield met ijzerdraad. Maar als je weet dat een stroper altijd zijn gereedschap bij zich wil hebben, kun je ook bedenken dat-ie de strikken van ijzerdraad rond zijn middel had gewikkeld. Dat is toch een iets andere context”, aldus de silings enthousiaste verteller en schrijver. Hij troont ons mee naar de achterkant van zijn stulp. In een gang hangen twee foto's: een uit 1933 en een uit 1939. „De boom die op je beide foto's ziet, is de zogenaamde *Kamelenboom*. Dat was op de honderden hectares grote, onomgongen Sevenumse Peel een oriëntatiepunt. De boom bood beschut-

ting aan schaapsherders of passanten.” We schieten onze laarzen aan, want Philipsen wil ons meemenen om ons met eigen ogen te laten zien, waar hij het andere gedeelte mee bezig is: het project *De Kamiël van de Piël* (De Kameel van de Peel), geïnspireerd op - precies - de boom die hij ons net op de foto's heeft laten zien. Philipsen vertelt dat de boom er nog altijd staat. We stoppen achter penitentiaire inrichting Ter Peel en verrek, daar staat-ie, met zijn karakteristieke bult. Onbereikbaar, verscholen tussen grotere zaailingen. De Zwarte Plak is bij het grote publiek wellicht bekend door zijn oorlogsgeschiedenis. Tijdens de Tweede Wereldoorlog verbleven er onderduikers. Jack Poels, wiens opa woonde op een van de boerderijen in het gebied, schreef er een liedje over. Als lid van de Groengroep Sevenum is Philipsen

“ De zonsongang boven de Mariaple, vanaf De Kamiël gezien, dat is pas echt de Piël in brand.

Schrijver Jan Philipsen

voorzitter van de stichting Cultureel Erfgoed Zwarte Plak (CEZP) die het gebied 50 meter breed, 500 meter lang - terug wil brengen in de oude staat, een stukje oer-Peel. We lopen het nieuw aangelegde fietspad af richting de boerderij van opa Poels, daar ligt *De Kamiël van de Piël*. „Aangezien de Zwarte Plakheide een (archeologisch) monument is, hebben we de landmark net buiten het gebiedje gelegd. Als je er bovengop gaat staan, heb je kilometers ver uitzicht naar alle kanten. Als je oóit de ‘peel in brand’ wil zien, moet je hier naar de zonsongang boven de Mariaple komen kijken.” Denk niet dat *De Kamiël* het enige project is waarmee Philipsen bezig is. Op de terugweg gaan we nog even langs een ander monument in wording. Aardig in dit verband is dat de fanclub van Rowwen Hèze de aanjager ervan is. In de buurt van een van de plagenhutten waarin Christiaan Hesen geleefd zou hebben, is een rustpunt voor fietsers aangelegd, een bankje en een waterput. „We zijn nog aan het bedenken hoe we hier iets over Christiaan kunnen vertellen”, zegt Philipsen. „Ik werk momenteel ook mee aan een tentoonstelling die komend jaar, als de band 30 jaar bestaat, in het Limburgs Museum plaatsvindt. Als een soort adviseur. Nu ik er zo over nadenk, ik speelde niet alleen bij Rowwen Hèze, eigenlijk ben ik, net als Rowwen Hèze, een man uit de Peel.”

